

Diplomová práce se věnuje vzájemným souvislostem mezi členy Pražského lingvistického kroužku a Surrealistické skupiny v meziválečném období, přičemž důraz je kladen na vrcholná třicátá léta. Analyzuje zejména vztah literárně-vědného diskursu českého strukturalismu, reprezentovaného teoretickými studiemi Jana Mukařovského a Romana Jakobsona, k uměleckému repertoáru textů, výtvarných děl, norem i světonázoru českého surrealismu. V úvodním oddíle se práce věnuje vzájemné spolupráci a osobním vztahům mezi členy obou skupin, druhý oddíl potom zasazuje zkoumanou problematiku do historického kontextu krizových třicátých let. Hlavní osu diplomové práce tvoří následující oddíl zabývající se paradigmatickými tématy, mezi které řadí: skutečnost, předmětnost, torzovitost, sen a podvědomí. Poslední oddíl práce komparuje surrealismus a atmosféru třicátých let s manýrismem a obdobím po třicetileté válce. Analýza je zaměřená hlavně na vzájemnou recepci surrealistické a strukturalistické estetické koncepce třicátých let.